

**DOKTER ZIJN IS
NIET SEXY**

Schrijver: Dokter Rood (pseudoniem)
Coverontwerp: Wall painting San Francisco
ISBN: 9789462545731
© <Dokter Rood>

DOKTER ZIJN IS NIET SEXY

Dokter Rood

Inhoudsopgave

Voorwoord

Pré-Student

- Flappie – *Dokter in Spé* 13
Wat kom je doen – *Arts en Communicatie* 15
Polonaise – *Ziekenhuis in Guatemala* 17
Gezondheid – *Een hoop gedonder* 20

De Student

- Op is op – *Kerstavond in de faculteitskroeg* 23
Calcaneus – *Met je hakken in het zwembad* 25
Gebakken Ei – *Zeldzaam in de tropen* 27
Ping Pong – *Spelen in Thailand* 30
Neusje van de zalm – *In Zuid Oost Azië* 34
Bril – *Poetsbeurt* 36
Triest(e) – *Gevallen aan de Middellandse Zee* 38
Koeienstal – *Als spoedeisende hulp* 40
Welterusten Assepoester – *Drugs in Brazilië* 42
Vieze oma – *In de straten van San Francisco* 44
Verliefd – *Romantisch onderonsje op de spoedeisende hulp* 46
Smoky bars – *En snoepbonnen* 48
Derdehands Rook – *Rokende gordijnen* 50
Hete lunch – *Op de vloer in de bus* 52
Medische mythes I – *Iedereen is dokter* 54
Medische mythes II – *Cola kindjes* 56

De Co-assistent

- Wurst und fleisch – *Beste voorbereiding op een tentamen* 59
Dokter Bibber – *Mobiele trilfunctie* 62

Paalverwonding – *Stoffige anus* 64
Appeltjes – *Van Oranje* 66
Goedemorgen – *Slechtemorgen* 68
Mijn patiënt – *En haar schaamlippen* 69
Halleluja – *God bestaat nog* 71
Henk en Ingrid – *Leven een dubbelleven* 73
Tent – *Vrouwen en kamperen* 75
Spaanse Kraag – *Een hoop geglibber* 77
Toeval – *In de breedste zin van het woord* 79
Sterretjes kijken – *Dat kan overal* 81
Doe eens normaal, joh! – *Het leven is niet zo rooskleurig* 83
Stuiterbal – *Harddrugs zijn geen snoepjes* 85
Ander leven – *Ziek zijn in Marokko* 87
Inval – *Bij een psychopaat* 89
Nazdarovja! – *Rus beleeft all-inclusive* 91
Spetterpoep – *Op de operatiekamer* 93
Stinkende otter – *De zes jaar oude kleuter* 95
Bloemkolen – *Autoverkoop technieken van de plastische chirurg* 97
Jantje – *Moppen tappen op de operatiekamer* 99
Zieke dokter – *Dokter zijn is een levenswijze* 101
Pistool – *Het vaginale toucher* 103
De vagina – *Lust of object* 105
Witte klodders – *Hygiëne* 107
Bevalplan – *Voor de ultieme neuroot* 109
Zon – *Of kanker* 111
Smeren – *En nog eens smeren* 113
Emancipatie – *Chimpansees en vrouwen* 115
Zo dement – *Als een deur* 117
Liever dood – *Dan levend* 119
Geld – *Zoekt geld* 121
Dé Co-assistent – *Is besmet* 123
Ik zweer – *Eed van Hippocrates* 125

Dankwoord

Voorwoord

De slechtste vertegenwoordiging van een dokter spat dagelijks van het televisiescherm. Ik ben er na zes jaar studeren wel achter dat een dokter geen McDreamy met zijn gladde haardos is. Geen Dr. House met z'n rothumeur en ook geen McSteamy met z'n stomende handdoek.

Daarnaast zijn er nog de vooroordelen. Volgens Maurice de Hond is menig arts in de ban van verslavende middelen. En denkt Nederland dat alle doktoren dagelijks in glimmende bolides de ellenlange oprit van hun landhuis afrijden. Niet dus.

Wat is een dokter dan wel? In elk geval een afspiegeling van de gemiddelde Nederlander. Maar wie is de gemiddelde Nederlander? Geen Hannah Verboom zoals in de televisieserie 'de Coassistent'. En ook geen Jomanda met haar tovermiddeltjes.

Wat dacht je van 16 uur achter elkaar werken en lekker op je fiets door de regen naar huis? Wat dacht je van 3 mensen op een dag vertellen dat ze niet langer dan 3 maanden te leven hebben? Ik heb geleerd dat een dokter in ieder land weer anders is. Dat een stereotype arts niet bestaat. En 'Dokter zijn is niet Sexy' is.

Dokter Rood

Pré-Student

Ik kom niet uit een doktersfamilie en had nooit een bovenmatige interesse in artsen. In mijn geval wakkerde het laten inslapen van konijn Flappie die interesse pas aan.

Flappie

Dokter in spé

De tafel was gedekt. De oven piepte luid. Het alom bekende 'Flappie' schalmde door de speakers. Ik verloor mijn tweede traan. Kerst zou nooit meer hetzelfde zijn. Jarenlang stond het levende knuffelbeest in het middelpunt van mijn belangstelling. Door mijn Flappie heb ik leren liefhebben.

Amper vier jaar was ik. Net uit de luiers. Toen al dachten mijn ouders dat het goed was voor een kind om ergens voor te zorgen. Nu weet ik nog steeds niet of dat met het oog was op de nabije toekomst, de vergrijzing, of het veilig stellen van hun eigen 'ouwe dag'. Wat ik wel weet is dat ik de Vlaamse Reus geen dag uit het oog wilde verliezen.

Vele verjaardagen hebben wij gedeeld. Vele doktersbezoekjes afgelegd. Mijn konijn had namelijk diabetes. En zoals bij ieder dier en mens op leeftijd zag Herman geen poot voor ogen. Ik werd zijn blinde geleide hond. Hij ging steeds meer drinken, plassen en slapen. Tot het moment dat hij nauwelijks meer wakker werd.

Het was winter. Kil en koud. Een ogenschijnlijk onschuldige verkoudheid leek hem de das om te doen. Het laatste redmiddel was een spuit om de pijn te verzachten. Een spuit die ervoor zorgde dat hij geen last had van zijn kortademigheid. Dat hij uit zichzelf in vrede kon sterven. Naast mij. Met de spuit in mijn hand zei ik hem gedag. Niet wetende

dat hij een week later op het menu stond. Vanaf dat moment zei ik de dierenwereld vaarwel en besloot ik mensen te gaan helpen. Ik werd dokter in spé.

Wat kom je doen

Arts en communicatie

‘Wat kom je doen?’, vroeg de arts. Uhm. Waar lijkt dit op? Koffiedrinken? Bridgen? Sporten? Ik vond het een vreemde vraag dus had geen gepast antwoord. Als kersverse puber strompelde ik met ellendige pijn in mijn rug de spreekkamer van het ziekenhuis binnen. ‘Wat ik hier kom doen, vroeg u? Moet ik u uitleggen wat een orthopeed doet of weet u zelf welk beroep u uitoefent?’

Ik was amper 13 jaar oud en inmiddels in mijn tweede groeispurt beland. Als norske puber liet ik duidelijk merken dat ik van deze opmerking niet gediend was. De arts had wat goed te maken. Dat patiënten mondiger zijn geworden begrijp ik. Door mijn opleiding geneeskunde begrijp ik ook dat een goede communicatietraining voor artsen van essentieel belang is. Gelukkig is dit heden ten dage sterk geïntegreerd in de medische opleiding. De kloof tussen arts en patiënt wordt hierdoor overbrugd.

In het geval er geen goede communicatie is, ontstaat er geen klik tussen de behandelaar en de patiënt. De kans is dan groot dat de behandeling inefficiënt verloopt. De therapietrouw van de patiënt neemt flink af. Ook gaan patiënten “shoppen” naar hulpverleners waar ze zich wel begrepen voelen. Vaak eindigt deze zoektocht in het alternatieve circuit waar ze voor een echte kwaal geen heling vinden. Ze worden er enkel armer van.

Ook in het medische circuit zullen er horken rond blijven lopen. Dat is nu eenmaal de intermenselijke variatie. Maar dergelijke types kunnen beter kiezen voor een medisch beroep zonder patiënten contact. Ik vertelde de orthopeed mijn verhaal. Na het derde ziekenhuisbezoek besloot hij eens grondig lichamelijk onderzoek te doen. Toen ontdekte hij de afwijking in mijn rug die de veroorzaker was van de klachten waar ik zo'n last van had. Met wat aanpassingen, het aanmeten van een korset, en het doorstaan van de derde groeispurt, kon de rugpijn worden overwonnen. Communiceren kun je leren en dat heb ik mezelf ten doel gesteld.

Polonaise

In Guatemala

Ik voelde enkel de steek van een eendenbek in mijn achterste. Nadat de zusters me zeiden 'Tiene buenos manos, no te preocupe'. Terwijl een voor mij volstrekt onbekende man in een witte jas met een grote eendenbek in zijn handen naar me keek, werd er door zes om hem heen staande zusters gezegd "hij heeft goede handen dus je hoeft je niet druk te maken".

Het was hoog zomer in Guatemala. Het was nog lang geen februari, maar toch werd er al polonaise gedanst. Eerst op een prachtig folkloristisch volksfeest in het stadje Santiago de Atitlán, aan het magische Atitlán meer. Vervolgens in het ziekenhuis niet ver daarvandaan vanwege een parasitair feestje. Een dergelijk beestje had zich namelijk meester gemaakt van mijn lichaam. Ons bezoek aan een weeshuis had helaas voor deze vervelende bijwerking gezorgd. In dat tehuis verblijdden wij gedurende vier weken, samen met een groep jongeren, de weeskinderen met sport en spel. Vanzelfsprekend hielden wij ons aan de strikte regels die ook voor de kinderen golden. De afsluitende avond werd gevierd met een barbecue om onze inzet en moeite te belonen. Na afloop waren we erg dankbaar voor dit gebaar. De volgende morgen kon ik echter geen stap meer verzetten. Zo ziek, zwak en misselijk was ik.

Het doorgelegen hondenmatrasje dat vier weken als mijn bed en enige privé eigendom had gediend kon de pijn niet meer verzachten. De omgeving werd wazig, al merkte ik nog wel dat